

[Formanden.]

folketingsmand From med stedfortræder folketingsmand Erik Eriksen, landstingsmand Stegger Nielsen med stedfortræder landstingsmand Nielsen-Man, landstingsmand Halldan Hendriksen med stedfortræder folketingsmand Tesdorpf, landstingsmedlem, fru Lisbet Hindsgaul med stedfortræder folketingsmand Carsten Raft og

folketingsmand Steen med stedfortræder fhv. folketingsmand Kristian Nygaard og til medlemmer af udenrigsministeriets udetillægnsnævn for tiden indtil 20. november 1953:

folketingsmand Alsing Andersen, folketingsmand Kolbjørn, folketingsmand Ole Bjørn Kraft og landstingsmand Stensballe.

Rigsdagens regnskab for finansåret fra 1. april 1949 til 31. marts 1950 er efter endt revision fremlagt i bureauet. Et sammen- drag vil blive optaget i tillæg B.

Fra folketingsmændene Aksel Larsen, Fuglsang og Alfred Jensen har jeg modtaget følgende forslag til beslutning af folketinget:

„Folketinget beslutter at pålægge regeringen:

1. Straks at meddele Storbritanniens regering, at Danmark må anse forudsætningerne for den dansk-engliske handelsaftale for bristet, forsåvidt angår mængder og priser på danske landbrugsvarer, der eksporteres til England. Ved pundets devaluering og de derefter foretagne urimelige prisforhøjelser på engelske varer til Danmark såvel som gennem den engelske regerings vægring ved at betale højere priser for dansk smør og bacon har England brudt aftalens forudsætninger.

2. At gøre fremtidige leverancer af smør og bacon til England afhængige af, at der for disse varer betales en pris svarende til gennemsnittet af, hvad „tredielande“ betaler for disse varer.

3. At søge afsluttet en ny handelsaftale med England, hvorigennem der sikres Danmark rimelige priser for den danske eksport til England og garantier mod prisforhøjelser på engelske eksportvarer til Danmark.“

Det påhviler mig at stille forslag om, på hvilken måde denne sag skal behandles. Det forslag, jeg vil stille, vil gå ud på, at sagen undergives een behandling efter reglerne for lovforslags anden behandling.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1951 til 31. marts 1952.

Forhandlingen genoptoges.

Statsministeren (Hans Hedtoft): Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger til ordførerne om enkelte hovedproblemer og besvare nogle af de stillede spørgsmål, idet jeg gør opmærksom på, at udenrigs-, finans- og handelsministeren også vil tage ordet for at klargøre regeringens stilling.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard beskæftigede sig i sin tale med det ofte diskuterede spørgsmål om en mindretalsregerings ret til at opløse tinget, og det ærede medlem brugte den drastiske vending, at folketinget ikke er en skoleklasse, som inspektøren kan sende hjem, når han synes, den har vist dårlig opførsel.

Man måtte forstå det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard således, at han mener, det stemmer bedst med forfatningens ånd, hvis en mindretalsregering simpelthen afstod fra at benytte opløsningsretten.

Vi har jo her i tinget tidligere diskuteret dette spørgsmål. Vi diskuterede det under regeringen Knud Kristensen i 1947 og gjorde det også i forrige samling. Vor opfattelse af dette problem er ikke ændret. Den almindelige regel må være, at enhver regering har denne ret; i visse situationer kan det være en mindretalsregerings eneste middel til at gennemtvange en nødvendig afgørelse. At ændre dette vil derfor efter min opfattelse betyde øget politisk usikkerhed. Naturligvis bør ingen regering misbruge den opløsningsret, der parlamentarisk sædvanemæssigt tilkommer den, og søge et valg for valgets egen skyld; ja, jeg vil gå videre og sige, at der vel godt kan forekomme situationer, hvor en statsminister ikke bør hindre, at en regering træder tilbage i en rigsdagsperiode og en ny konstitueres uden nyvalg, men afgørelsen af, hvilken fremgangsmåde der skal følges, må ligge i hænderne på regeringens leder og kongen. Anden fremgangsmåde tror jeg af mange grunde vil have uheldige virkninger for folkestyret og ikke fremme den stabilitet, som også det ærede medlem erklærer sig interesseret i. Jeg savner ethvert bevis for, at faren for misbrug skulle være overhængende. En statsminister, der fandt på at misbruge en sådan ret, ville iøvrigt hurtigt blive belært af vælgerne om det u hensigtsmæssige heri.